

Selva

Selva, by Fanny Hamelin

Designed in 2019–2021

Released in March 2021 by Colophon

Selva Light Roman

Selva Light Italic

Selva Light Script

Selva Regular Roman

Selva Regular Italic

Selva Regular Script

Selva Medium Roman

Selva Medium Italic

Selva Medium Script

Selva Bold Roman

Selva Bold Italic

Selva Bold Script

Selva Black Roman

Selva Black Italic

Selva Black Script

Selva Light, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Light, 60pt

It was not until he had his hand on the door knob that he b

Selva Light, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis jeg skal ut, hvor

Selva Light, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Um a hora depois, ao subir do ônibus número 4 da 70th Street e da Fif

Selva Light, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. “Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grönen i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till den andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergiven till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte komma ihåg uttrycket i flickans ansikte, den exakta

Selva Light, 12pt

C’est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu’il commençait à se douter de ce qu’il faisait. « C’est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu’il descendit de l’autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n’avait toujours pas répondu à cette question. D’un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l’autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s’efforçant de se souvenir de l’expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l’homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l’éclat du soleil qui l’entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l’est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que je sois arrivé », se dit-il. Debout devant l’immeuble, il fit une pause. Il avait

Selva Light, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un’ora dopo, mentre saliva dall’autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c’era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall’altro lato c’era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l’espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell’uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha guardato a sinistra e ha visto dov’era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all’edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva straordinariamente calmo, come se tutto gli fosse già successo. Quando apr

Selva Light, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-ojoje gatvėje ir Penktojoje aveniui, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis atkimirką pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypseną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip pat dabar jį supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir į judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebepatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų įmanutikė. Atidaryęs duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau pasikutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvinas tuo nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo įspūdžius, ji kalbėjosi su juo, priversdama jį atsakyti. Todėl, net ir toms pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebės sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinti prisimintus dalykus. Dėl to jis niekada negalėjo būti tikras dėl to.

Selva Light Italic, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Light Italic, 60pt

*It was not until
he had his han
d on the doork
nob that he beg*

Selva Light Italic, 33pt

*Det var ikke før han hadde h
ånden på døren, at han beg
ynte å mistenke hva han gjo
rde. “Det ser ut til at jeg skal
ut,” sa han til seg selv. “Men
hvis jeg skal ut, hvor skal jeg*

Selva Light Italic, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número 4 da 70th Street e da Fifth Av

Selva Light Italic, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget aget som han började misstänka vad han gjorde. “Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. “Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte komma ihåg uttrycket i flickans ansikte, den exakta positionen för

Selva Light Italic, 12pt

C’est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu’il commença à se douter de ce qu’il faisait. « C’est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sois, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu’il descendit de l’autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n’avait toujours pas répondu à cette question. D’un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l’autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s’efforçant de se souvenir de l’expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l’homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l’éclat du soleil qui l’entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l’est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que je sois arrivé », se dit-il. Debout devant l’immeuble, il fit une pause. Il avait soudain l’impression que ça n’avait plus d’i

Selva Light Italic, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un’ora dopo, mentre saliva dall’autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c’era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall’altro lato c’era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l’espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell’uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov’era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all’edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva straordinariamente calmo, come se tutto gli fosse già successo. Quando aprì la porta che lo conduceva nell’atrio, si di

Selva Light Italic, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-joje gatvėje ir Penktojoje aveniui, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frickas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagačiojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taure, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar jį supančių saulės šviesa. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir į namat, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais patalą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jaučiasi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidarys duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvėnas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo įspūdžius, ji kalbėjosi su juo, priverdama jį atsakyti. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugėbęs sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo po rankų sumenkinti prisimintus dalykus. Dėl to jis niekada n egalėjo būti tikras dėl to.

Selva Light Script, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Light Script, 60pt

*It was not until
he had his han
d on the doork
nob that he beg*

Selva Light Script, 33pt

*Det var ikke før han hadde
hånden på døren, at han be
gynte å mistenke hva han g
jorde. “Det ser ut til at jeg sk
al ut,” sa han til seg selv. “M
en hvis jeg skal ut, hvor skal*

Selva Light Script, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Um a hora depois, ao subir do ônibus número 4 da 70th Street e da Fif

Selva Light Script, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökt komma ihåg uttrycket i flickans ansikte, den exak

Selva Light Script, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que je sois arrivé », se dit-il. De bout devant l'immeuble, il fit une pause. Il avait soudain l'impression que ça

Selva Light Script, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato al morto. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov'era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva straordinariamente calmo, come se tutto gli fosse già successo. Quando aprì la porta che lo

Selva Light Script, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įsiti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po va landos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojoje gatvėje ir Penktosios aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalios ryto saulės, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frickas, baltas ir asetiškas, tarsi paliktas mirusiųsiems. Jis akimirka pagalvojė apie Vermeerio kareivio ir jaunos merginos žingsnį, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudonąją veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapi ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidaręs duris, kurios atves jį į vestibiulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei eisa tai ryksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kirinas to nesitikiėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam su teikiančią galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo įspūdžius, ji kalbėjosi su juo, prievardama jį atsakyti. Todėl, net ir toms pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savo. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebėjo sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo politinį sumenkinti prisimintus dalykus. Dėl to, jis niekada negalėjo būti tikras dėl to.

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from *Poe* and *Hawthorne* in his novels, for example *William Wilson* in *City of Glass* or *Hawthorne's Fanshawe* in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined *Michael Dirda* in *The New York Review of Books* in 2008, *Paul Auster* has established one of the most distinctive niches in contemporary literature. Dirda also has extolled his loaded virtues in

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

Much of the early scholarship about Auster's work saw links between it and the theories of such French writers as *Jacques Lacan*, *Jacques Derrida*, and others. Auster himself has denied these influences and has asserted in print that *I've read only one short essay by Lacan, the Purloined Letter, in the Yale French Studies issue on poststructuralism—all the way back in 1966*. Other scholars have seen influences in Auster's work of the American transcendentalists of the nineteenth century, as exemplified by *Henry David Thoreau* and *Ralph Waldo Emerson*. The transcendentalists believed that the symboli

Selva Roman & Italic, 12pt

Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions*, *Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *4321*, have also met with critical acclaim. Auster's most recent book, *A Life in Words*, was published in October 2017 by *Seven Sto*

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

EDGAR ALLAN POE, SAMUEL BECKETT, AND NATHANIEL HAWTHORNE HAVE ALSO HAD A STRONG INFLUENCE ON AUSTER'S WRITING. AUSTER HAS SPECIFICALLY REFERRED TO CHARACTERS FROM *POE* AND *HAWTHORNE* IN HIS NOVELS, FOR EXAMPLE *WILLIAM WILSON* IN *CITY OF GLASS* OR *HAWTHORNE'S FANSHAW* IN *THE LOCKED ROOM*, BOTH FROM *THE NEW YORK TRILOGY*. OVER THE PAST TWENTY-FIVE YEARS, OPINED *MICHAEL DIRDA* IN THE NEW YORK REVIEW OF BOOKS IN 20

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

MUCH OF THE EARLY SCHOLARSHIP ABOUT AUSTER'S WORK SAW LINKS BETWEEN IT AND THE THEORIES OF SUCH FRENCH WRITERS AS *JACQUES LACAN, JACQUES DERRIDA*, AND OTHERS. AUSTER HIMSELF HAS DENIED THESE INFLUENCES AND HAS ASSERTED IN PRINT THAT *I'VE READ ONLY ONE SHORT ESSAY BY LACAN, THE PURLOINED LETTER, IN THE YALE FRENCH STUDIES ISSUE ON POSTSTRUCTURALISM—ALL THE WAY BACK IN 1966*. OTHER SCHOLARS HAVE SEEN INFLUENCES IN AUSTER'S WORK OF THE AMERICAN TRANSCENDEN

Selva Roman & Italic, 12pt

FOLLOWING HIS ACCLAIMED DEBUT WORK, A MEMOIR ENTITLED *THE INVENTION OF SOLITUDE*, AUSTER GAINED RENOWN FOR A SERIES OF THREE LOOSELY CONNECTED STORIES PUBLISHED COLLECTIVELY AS *THE NEW YORK TRILOGY*. ALTHOUGH THESE BOOKS ALLUDE TO THE DETECTIVE GENRE THEY ARE NOT CONVENTIONAL DETECTIVE STORIES ORGANIZED AROUND A MYSTERY AND A SERIES OF CLUES. RATHER, HE USES THE DETECTIVE FORM TO ADDRESS EXISTENTIAL ISSUES AND QUESTIONS OF IDENTITY, SPACE, LANGUAGE, AND LITERATURE, CREATING HIS OWN DISTINCTIVELY POSTMODERN FORM IN THE PROCESS. THE SEARCH FOR IDENTITY AND PERSONAL MEANING HAS PERMEATED AUSTER'S LATER PUBLICATIONS, MANY OF WHICH CONCENTRATE HEAVILY ON THE ROLE OF COINCIDENCE AND RANDOM EVENTS, *THE MUSIC OF CHANCE*, OR INCREASINGLY, THE RELATIONSHIPS BETWEEN PEOPLE AND THEIR PEERS AND ENVIRONMENT, *THE BOOK OF ILLUSIONS, MOON PALACE*. AUSTER'S HEROES OFTEN FIND THEMSELVES OBLIGED TO WORK AS PART OF SOMEONE ELSE'

Selva Regular, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Regular, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that h

Selva Regular, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis jeg skal ut,

Selva Regular, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número 4 da 70th

Selva Regular, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte komma ihåg uttrycket i f

Selva Regular, 12pt

C’est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu’il commença à se douter de ce qu’il faisait. « C’est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu’il descendit de l’autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n’avait toujours pas répondu à cette question. D’un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l’autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s’efforçant de se souvenir de l’expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l’homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l’éclat du soleil qui l’entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l’est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que je sois arrivé », se dit-il.

Selva Regular, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un’ora dopo, mentre saliva dall’autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c’era il parco, verde e al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall’altro lato c’era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l’espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell’uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Sta camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov’era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all’edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva straordinariamente calm

Selva Regular, 6pt

Tik numojų ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-ojoje gatvėje ir Penktojoje aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapi ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančių saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidarys duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyks ta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvinas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo įspūdžius, ji kalbėjosi su juo, priversdama jį atsisakyti. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugėbės sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkin ti prisimintus dalykus. Dėl to jis niekada negalėjo būti tikras dėl to.

Selva Regular Italic, 120pt

Paul Auster, *Cité de Verre*

Selva Regular Italic, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that he

Selva Regular Italic, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis jeg skal ut,

Selva Regular Italic, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número 4 da 70th

Selva Regular Italic, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och unga flicka leende och försökte komma ihåg uttrycket i flic

Selva Regular Italic, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commençait à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que je sois arrivé », se dit-il. Debout devant l'immeuble, il fit une pau

Selva Regular Italic, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire,” disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un’ora dopo, mentre saliva dall’autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c’era il parco, verde e al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall’altro lato c’era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l’espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell’uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov’era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all’edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più impertanza. Si sentiva straordinariamente calmo, come

Selva Regular Italic, 6pt

Tik nunojės ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-ojoje gatvėje ir Penktąjio aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Friskas, baltas ir askeetiškas, tarsi paliktas mirusiems. Jis akimirka pagalejo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tik slėjęs jos rankų padėtį aplink taurę, raudonąją veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo prie šiais pastatų ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidaręs duris, kurio s atvėrė jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei vis a tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Keinas to nesitikiėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiam ir suformuoti savo įspūdžius, ji kalbėjosi su juo, priverdama jį atsakyti. Todėl, net ir toms pirmosioms akimirkoms, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugėbęs sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinti prisimintus dalykus. Dėl to jis niekada negalėjo būti tikras dėl to.

Selva Regular Script, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Regular Script, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that h

Selva Regular Script, 33pt

*Det var ikke før han hadde
hånden på døren, at han be-
gynte å mistenke hva han
gjorde. “Det ser ut til at jeg
skal ut,” sa han til seg selv.
“Men hvis jeg skal ut, hvor*

Selva Regular Script, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número 4 da 70th Street

Selva Regular Script, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte komma ihåg uttrycket i flickans

Selva Regular Script, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que je sois arrivé », se dit-il. Debout devant l'immeuble, il

Selva Regular Script, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire” disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un’ora dopo, mentre saliva dall’autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c’era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall’altro lato c’era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l’espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell’uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dove era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all’edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva straordinariamente calmo, come se tutto gli fosse

Selva Regular Script, 6pt

Tik numojos ranką prie durų rankenėlis jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tikslia i? Po valandos, lipidamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-ojoje gatvėje ir Penktąją aveni, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su asmenais, trumpa laikais šėšėtais; į kitą pusę buvo Frickas, baltas ir askeiškasis, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalvojė apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypseną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėties aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapi ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidaręs duris, kurios atvėrė jį į vestibiulį, jis pasakė sau paskutinį patarimą žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvinas to nesiėmė ir tai ji išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo išvadas, ji kalbėjosi su juo, priverdama jį atsakyti. Todėl, net ir toms pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsitikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebėjo sujungti savo suvokimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinti prisimintus dalykus. Dėl to jis niekada negalėjo būti tikras dėl to.

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from Poe and Hawthorne in his novels, for example William Wilson in City of Glass or Hawthorne's Fanshawe in The Locked Room, both from The New York Trilogy. Over the past twenty-five years, opined Michael Dirda in The New York Review of Books in 2008, Paul Auster has established one of the most distinctive niches in contemporary literature. Dirda also has extolled

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

Much of the early scholarship about Auster's work saw links between it and the theories of such French writers as *Jacques Lacan*, *Jacques Derrida*, and others. Auster himself has denied these influences and has asserted in print that *I've read only one short essay by Lacan, the Purloined Letter, in the Yale French Studies issue on poststructuralism—all the way back in 1966*. Other scholars have seen influences in Auster's work of the American transcendentalists of the nineteenth century, as exemplified by *Henry David Thoreau* and *Ralph Waldo Emerson*. The transcendentalists b

Selva Roman & Italic, 12pt

Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions*, *Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *4 3 2 1*, have also met with critical acclaim. Auster's most recent book, *A Life in Wo*

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

EDGAR ALLAN POE, SAMUEL BECKETT, AND NATHANIEL HAWTHORNE HAVE ALSO HAD A STRONG INFLUENCE ON AUSTER'S WRITING. AUSTER HAS SPECIFICALLY REFERRED TO CHARACTERS FROM *POE* AND *HAWTHORNE* IN HIS NOVELS, FOR EXAMPLE *WILLIAM WILSON* IN *CITY OF GLASS* OR *HAWTHORNE'S FANSHAWE* IN *THE LOCKED ROOM*, BOTH FROM *THE NEW YORK TRILOGY*. OVER THE PAST TWENTY-FIVE YEARS, OPINED *MICHAEL DIRDA* IN THE NEW YORK REVIEW OF

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

MUCH OF THE EARLY SCHOLARSHIP ABOUT AUSTER'S WORK SAW LINKS BETWEEN IT AND THE THEORIES OF SUCH FRENCH WRITERS AS *JACQUES LACAN*, *JACQUES DERRIDA*, AND OTHERS. AUSTER HIMSELF HAS DENIED THESE INFLUENCES AND HAS ASSERTED IN PRINT THAT *I'VE READ ONLY ONE SHORT ESSAY BY LACAN, THE PURLOINED LETTER, IN THE YALE FRENCH STUDIES ISSUE ON POSTSTRUCTURALISM—ALL THE WAY BACK IN 1966*. OTHER SCHOLARS HAVE SEEN INFLUENCES IN AUSTER'S WORK OF THE AMERICAN

Selva Roman & Italic, 12pt

FOLLOWING HIS ACCLAIMED DEBUT WORK, A MEMOIR ENTITLED *THE INVENTION OF SOLITUDE*, AUSTER GAINED RENOWN FOR A SERIES OF THREE LOOSELY CONNECTED STORIES PUBLISHED COLLECTIVELY AS *THE NEW YORK TRILOGY*. ALTHOUGH THESE BOOKS ALLUDE TO THE DETECTIVE GENRE THEY ARE NOT CONVENTIONAL DETECTIVE STORIES ORGANIZED AROUND A MYSTERY AND A SERIES OF CLUES. RATHER, HE USES THE DETECTIVE FORM TO ADDRESS EXISTENTIAL ISSUES AND QUESTIONS OF IDENTITY, SPACE, LANGUAGE, AND LITERATURE, CREATING HIS OWN DISTINCTIVELY POSTMODERN FORM IN THE PROCESS. THE SEARCH FOR IDENTITY AND PERSONAL MEANING HAS PERMEATED AUSTER'S LATER PUBLICATIONS, MANY OF WHICH CONCENTRATE HEAVILY ON THE ROLE OF COINCIDENCE AND RANDOM EVENTS, *THE MUSIC OF CHANCE*, OR INCREASINGLY, THE RELATIONSHIPS BETWEEN PEOPLE AND THEIR PEERS AND ENVIRONMENT, *THE BOOK OF ILLUSIONS*, *MOON PALACE*. AUSTER'S HEROES OFTEN FIND THEMSELVES OBLIGED TO WORK A

Selva Medium, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Medium, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that

Selva Medium, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis jeg sk

Selva Medium, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número

Selva Medium, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. “Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsole

n, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte ko

Selva Medium, 12pt

C’est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu’il commença à se douter de ce qu’il faisait. « C’est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu’il descendit de l’autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n’avait toujours pas répondu à cette question. D’un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l’autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s’efforçant de se souvenir de l’expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l’homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l’éclat du soleil qui l’entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l’est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me

Selva Medium, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un’ora dopo, mentre saliva dall’autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c’era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall’altro lato c’era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l’espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell’uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov’era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all’edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più imp

Selva Medium, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką dar o. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-ojoje gatvėje ir Penktojoje aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vieno jejo pusėje buvo parkas, žalios ryto saulės, su aštriais, trumpalais kiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypseną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurelę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar jį supa anėjų saulės šviesa. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidaręs duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasukė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksa iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kinas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant gali mybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo įspūdžius, ji kalbėjosi su juo, priversdama jį atsakyti. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savybės. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebės sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo a tmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinti

Selva Medium Italic, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Medium Italic, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that h

Selva Medium Italic, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis jeg s

Selva Medium Italic, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número

Selva Medium Italic, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. “Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsoolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte ko

Selva Medium Italic, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que je sois arrivé », se

Selva Medium Italic, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è di retto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov'era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere

Selva Medium Italic, 6pt

Tik numojės ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-ojoje gatvėje ir Penktąjoje aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, tumpalaitais šešėliais; į kitą pusę buvo Friskas, baltas ir askeetiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalejo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos žygseną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar jį supančių saulės šėnys. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidaręs duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai ryksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvinas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiam ir suformuoti savo išpučius, ji kalbėjosi su juo, prieš eidama į namus. Todėl, net ir toms pirmosiomis akimirkomis, jis pasimėtė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebėjo sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminimai dalykai, jis žinojo, t

Selva Medium Script, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verre*

Selva Medium Script, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that he

Selva Medium Script, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis jeg skal

Selva Medium Script, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número 4 d

Selva Medium Script, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte komma ihå

Selva Medium Script, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble que je sois arrivé », se d

Selva Medium Script, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un’ora dopo, mentre saliva dall’autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c’era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall’altro lato c’era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l’espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell’uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov’era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all’edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza. Si sentiva straord

Selva Medium Script, 6pt

Tik numejos ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojoje gatvėje ir Penktąjį avenių, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalios ryto saulės, su atšiausiais, tūmPALAIKIAIS šėliais; į kitą pusę buvo Frickas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagaltėjo apie Vermerio kareivio ir jauno merginos žygseną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudonąją veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės riekę. Jis vaikišėjo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis storoje prieštaisy pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Ji jaučiasi nepaprasčiai ramus, tarsi riekas jau būtų jam nutikę. Atidarius duris, kurios atvėrė jį į vestibulą, jis pasakė sau paskutinį patarimą žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių ir Krinas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada riekas ryko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo išpažinimą, ji kalbėjosi su juo, priverdama jį atsakyti. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimėgė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugėbės sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinti prisimintus dalykus. Dėl to jis niekada ne

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from *Poe* and *Hawthorne* in his novels, for example *William Wilson* in *City of Glass* or *Hawthorne's Fanshawe* in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined *Michael Dirda* in *The New York Review of Books* in 2008, *Paul Auster has established one of the most distinctive niches in contemporary literature*. Dirda

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

Much of the early scholarship about Auster's work saw links between it and the theories of such French writers as *Jacques Lacan*, *Jacques Derrida*, and others. Auster himself has denied these influences and has asserted in print that *I've read only one short essay by Lacan, the Purlined Letter, in the Yale French Studies issue on poststructuralism—all the way back in 1966*. Other scholars have seen influences in Auster's work of the American transcendentalists of the nineteenth century, as exemplified by *Henry David Thoreau* and *Ralph Waldo Emerson*. The tr

Selva Roman & Italic, 12pt

Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions*, *Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *4321*, have also met with critical accla

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

EDGAR ALLAN POE, SAMUEL BECKETT, AND NATHANIEL HAWTHORNE HAVE ALSO HAD A STRONG INFLUENCE ON AUSTER'S WRITING. AUSTER HAS SPECIFICALLY REFERRED TO CHARACTERS FROM *POE* AND *HAWTHORNE* IN HIS NOVELS, FOR EXAMPLE *WILLIAM WILSON* IN *CITY OF GLASS* OR *HAWTHORNE'S FANSHAWE* IN *THE LOCKED ROOM*, BOTH FROM *THE NEW YORK TRILOGY*. OVER THE PAST TWENTY-FIVE YEARS, OPINED *MICHAEL DERRIDA* IN THE NEW YORK RE

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

MUCH OF THE EARLY SCHOLARSHIP ABOUT AUSTER'S WORK SAW LINKS BETWEEN IT AND THE THEORIES OF SUCH FRENCH WRITERS AS *JACQUES LACAN*, *JACQUES DERRIDA*, AND OTHERS. AUSTER HIMSELF HAS DENIED THESE INFLUENCES AND HAS ASSERTED IN PRINT THAT *I'VE READ ONLY ONE SHORT ESSAY BY LACAN, THE PURLOINED LETTER, IN THE YALE FRENCH STUDIES ISSUE ON POSTSTRUCTURALISM—ALL THE WAY BACK IN 1966*. OTHER SCHOLARS HAVE SEEN INFLUENCES IN AUSTER'S WORK OF THE AM

Selva Roman & Italic, 12pt

FOLLOWING HIS ACCLAIMED DEBUT WORK, A MEMOIR ENTITLED *THE INVENTION OF SOLITUDE*, AUSTER GAINED RENOWN FOR A SERIES OF THREE LOOSELY CONNECTED STORIES PUBLISHED COLLECTIVELY AS *THE NEW YORK TRILOGY*. ALTHOUGH THESE BOOKS ALLUDE TO THE DETECTIVE GENRE THEY ARE NOT CONVENTIONAL DETECTIVE STORIES ORGANIZED AROUND A MYSTERY AND A SERIES OF CLUES. RATHER, HE USES THE DETECTIVE FORM TO ADDRESS EXISTENTIAL ISSUES AND QUESTIONS OF IDENTITY, SPACE, LANGUAGE, AND LITERATURE, CREATING HIS OWN DISTINCTIVELY POSTMODERN FORM IN THE PROCESS. THE SEARCH FOR IDENTITY AND PERSONAL MEANING HAS PERMEATED AUSTER'S LATER PUBLICATIONS, MANY OF WHICH CONCENTRATE HEAVILY ON THE ROLE OF COINCIDENCE AND RANDOM EVENTS, *THE MUSIC OF CHANCE*, OR INCREASINGLY, THE RELATIONSHIPS BETWEEN PEOPLE AND THEIR PEERS AND ENVIRONMENT, *THE BOOK OF ILLUSIONS*, *MOON PALACE*. AUSTER'S HEROES OFTEN FIND THEMSELV

Selva Bold, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Bold, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob th

Selva Bold, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men hvis j

Selva Bold, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número

Selva Bold, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bus nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om ö vergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende oc

Selva Bold, 12pt

C’est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu’il commença à se douter de ce qu’il faisait. « C’est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu’il descendit de l’autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n’avait toujours pas répondu à cette question. D’un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l’autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s’efforçant de se souvenir de l’expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l’homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l’éclat du soleil qui l’entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l’est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche e

Selva Bold, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un’ora dopo, mentre saliva dall’autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c’era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall’altro lato c’era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l’espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell’uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov’era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all’edificio e si fermò. Improvvisamente no

Selva Bold, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-ojoje gatvėje ir Penktojoje aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatų ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidarys duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvinas to nesitikėjo ir tai ji išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo įspūdį, ji kalbėjosi su juo, priversdama jį atsakyti. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugrįžęs sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atminti

Selva Bold Italic, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Bold Italic, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that

Selva Bold Italic, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men

Selva Bold Italic, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus

Selva Bold Italic, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dör rhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grönen i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stråm, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och unga fli

Selva Bold Italic, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. «C'est comme si je sortais», se dit-il. «Mais, si je sors, où vais-je précisément?» Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il

Selva Bold Italic, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov'era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si

Selva Bold Italic, 6pt

Tik munojės ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeinu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojoje gatvėje ir Penktąjoje aveniu, jis vis dar neatsakė į kokią ausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frickas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar: ji supančią saulės šviesą. Jis vaizdavo. Jis perėjo gatvę ir įjudėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nujėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atrinkau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo prie pastatų ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidavęs duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimą žodį. „Jei visa tai vyks ta tikrąją“, – sakė jis, – tada prie lauro atidaryti akis. Tai moteris atidavė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Krinas to nesitikėjo ir tai jį išnervino. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteiktą galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo išpučius, ji kalbėjosi su juo, prievardama jį atšakytai. Todėl, net ir toms pirmosioms akimirkomis, jis pasimėtė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebės sujungti savo susitikimą su mote

Selva Bold Script, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Bold Script, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that he

Selva Bold Script, 33pt

*Det var ikke før han hadde
hånden på døren, at han
begynte å mistenke hva
han gjorde. “Det ser ut til
at jeg skal ut,” sa han til
seg selv. “Men hvis jeg sk*

Selva Bold Script, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou e exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus número

Selva Bold Script, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka leende och försökte

Selva Bold Script, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche et vit où il était. « Il me semble qu

Selva Bold Script, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva dall'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole e che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dove era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all'edificio e si fermò. Improvvisamente non sembrava avere più importanza.

Selva Bold Script, 6pt

Tik numejos ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įverti, ką darė. „Aš, atvėdo, išėjau“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išėjau, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusų 70-ąją gatvę ir Penktąją aveniū, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vieno jejo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su atšiausiais, dumpalais ikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Friskas, baltas ir askeetiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagatėjo apie Vermerio kareivį ir jaunesnį merginą šypsena, bandydamas prisiminti merginą sėdintį išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudoną veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančių saulės šešėjų. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi riskas jau būtų jam nutikę. Atidarys duris, kurias atvėrė ji ir vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimą žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Krinas ne nesitikėjo ir tai ji išmetė iš kelio. Jau tada riskas ryko per gėitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moteris buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo išpaudžius, ji kalbėjosi su juo, priverisdama jį atsakyti. Todėl, net ir toms pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsitikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebės sujungti savo susitikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisiminti dalykai, jis žinojo, turėjo polinkį sumenkinti prisiminti

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from *Poe* and *Hawthorne* in his novels, for example *William Wilson* in *City of Glass* or *Hawthorne's Fanshawe* in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined *Michael Dirda* in *The New York Review of Books* in 2008, *Paul Auster has established one of the most distinctive niches in contemporary*

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

Much of the early scholarship about Auster's work saw links between it and the theories of such French writers as *Jacques Lacan*, *Jacques Derrida*, and others. Auster himself has denied these influences and has asserted in print that *I've read only one short essay by Lacan, the Purloined Letter, in the Yale French Studies issue on poststructuralism—all the way back in 1966*. Other scholars have seen influences in Auster's work of the American transcendentalists of the nineteenth century, as exemplified by *Henry David Thoreau* and *Ralph Waldo*

Selva Roman & Italic, 12pt

Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions*, *Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *43*

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

EDGAR ALLAN POE, SAMUEL BECKETT, AND NATHANIEL HAWTHORNE HAVE ALSO HAD A STRONG INFLUENCE ON AUSTER'S WRITING. AUSTER HAS SPECIFICALLY REFERRED TO CHARACTERS FROM *POE* AND *HAWTHORNE* IN HIS NOVELS, FOR EXAMPLE *WILLIAM WILSON* IN *CITY OF GLASS* OR *HAWTHORNE'S FANSHAWE* IN *THE LOCKED ROOM*, BOTH FROM *THE NEW YORK TRILOGY*. OVER THE PAST TWENTY-FIVE YEARS, OPINED *MICHAEL DIRDA* IN THE NEW

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

MUCH OF THE EARLY SCHOLARSHIP ABOUT AUSTER'S WORK SAW LINKS BETWEEN IT AND THE THEORIES OF SUCH FRENCH WRITERS AS *JACQUES LACAN*, *JACQUES DERRIDA*, AND OTHERS. AUSTER HIMSELF HAS DENIED THESE INFLUENCES AND HAS ASSERTED IN PRINT THAT *I'VE READ ONLY ONE SHORT ESSAY BY LACAN, THE PURLOINED LETTER, IN THE YALE FRENCH STUDIES ISSUE ON POSTSTRUCTURALISM—ALL THE WAY BACK IN 1966*. OTHER SCHOLARS HAVE SEEN INFLUENCES IN AUSTER'S WORK ON

Selva Roman & Italic, 12pt

FOLLOWING HIS ACCLAIMED DEBUT WORK, A MEMOIR ENTITLED *THE INVENTION OF SOLITUDE*, AUSTER GAINED RENOWN FOR A SERIES OF THREE LOOSELY CONNECTED STORIES PUBLISHED COLLECTIVELY AS *THE NEW YORK TRILOGY*. ALTHOUGH THESE BOOKS ALLUDE TO THE DETECTIVE GENRE THEY ARE NOT CONVENTIONAL DETECTIVE STORIES ORGANIZED AROUND A MYSTERY AND A SERIES OF CLUES. RATHER, HE USES THE DETECTIVE FORM TO ADDRESS EXISTENTIAL ISSUES AND QUESTIONS OF IDENTITY, SPACE, LANGUAGE, AND LITERATURE, CREATING HIS OWN DISTINCTIVELY POSTMODERN FORM IN THE PROCESS. THE SEARCH FOR IDENTITY AND PERSONAL MEANING HAS PERMEATED AUSTER'S LATER PUBLICATIONS, MANY OF WHICH CONCENTRATE HEAVILY ON THE ROLE OF COINCIDENCE AND RANDOM EVENTS, *THE MUSIC OF CHANCE*, OR INCREASINGLY, THE RELATIONSHIPS BETWEEN PEOPLE AND THEIR PEERS AND ENVIRONMENT, *THE BOOK OF ILLUSIONS*, *MOON PALACE*. AUSTER'S HEROES OFTEN FIND

Selva Black, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Black, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that

Selva Black, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv. “Men

Selva Black, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Um a hora depois, ao subir do ôn

Selva Black, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, gröna i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och unga flickor

Selva Black, 12pt

C’est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu’il commença à se douter de ce qu’il faisait. « C’est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu’il descendit de l’autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n’avait toujours pas répondu à cette question. D’un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l’autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s’efforçant de se souvenir de l’expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l’homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l’éclat du soleil qui l’entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l’est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un p

Selva Black, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un’ora dopo, mentre saliva dall’autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c’era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall’altro lato c’era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l’espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell’uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto d’ora. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all’e

Selva Black, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeisiu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojoje gatvėje ir Penktojoje aveniu, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Frikas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypsena, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudonąją veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės šviesą. Jis vaikščiojo. Jis perėjo gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo priešais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebepatrodė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidaręs duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutinį patarimo žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Kvinas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo išspūdžius, ji kalbėjosi su juo, priversdama jį atsakyti. Todėl, net ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šiuos įvykius, jis sugebės sujungti savo s

Selva Black Italic, 120pt

Paul Auster, Cité de Verre

Selva Black Italic, 60pt

It was not until he had his hand on the doorknob that

Selva Black Italic, 33pt

Det var ikke før han hadde hånden på døren, at han begynte å mistenke hva han gjorde. “Det ser ut til at jeg skal ut,” sa han til seg selv.

Selva Black Italic, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir d

Selva Black Italic, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grön i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Ver

Selva Black Italic, 12pt

C'est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu'il commença à se douter de ce qu'il faisait. « C'est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu'il descendit de l'autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n'avait toujours pas répondu à cette question. D'un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l'autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s'efforçant de se souvenir de l'expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l'homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l'éclat du soleil qui l'entourait en cet instant. Il marchait. Il traversait la rue et se dirigeait vers l'est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté d

Selva Black Italic, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un'ora dopo, mentre saliva da l'autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c'era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall'altro lato c'era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l'espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell'uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dove era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a

Selva Black Italic, 6pt

Tik numojęs ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką daro. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeinu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojoje gatvėje ir Penktąjoje aveniui, jis vis dar ne atsakė į klausimą. Vienoje jo pusėje buvo parkas, žalias ryto saulėje, su aštriais, trumpalaikiais šešėliais; į kitą pusę buvo Friskas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalvojo apie Vermerio kareivio ir jaunos merginos šypseną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudonąjį veidą be veido. Mintyse jis pagavo žvilgsnį į mėlyną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekantius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės šviesą. Jis raikščiojo. Jis perėjo gatvę ir į uždėjo į ryšus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo prieais pastatą ir padarė pertrauką. Staiga tai jau nebeatrodė svarbu. Jis jaučėsi nepaprastai ramus, tarsi viskas jau būtų jam nutikę. Atidavęs duris, kurios atvėrė jį į vestibulą, jis pasakė sau paskutinį patarimą žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada privalau atidaryti akis. Tai moteris atidarė buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Krinas to nesitikėjo ir tai jį išmetė iš kelio. Jau tada viskas vyko per greitai. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo išpuidžius, ji kalbėjosi su juo, prievardama jį a tsakyti. Todėl, nei ir tomis pirmosiomis akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo sąvės. Vėliau, kai jis turėjo laik

Selva Black Script, 120pt

*Paul Auster,
Cité de Verré*

Selva Black Script, 60pt

*It was not un
til he had hi
s hand on the
doorknob tha*

Selva Black Script, 33pt

*Det var ikke før han ha
dde hånden på døren, a
t han begynte å mistenk
e hva han gjorde. “Det se
r ut til at jeg skal ut,” sa
han til seg selv. “Men hvi*

Selva Black Script, 28pt

Foi só depois de ter a mão na maçaneta da porta que ele começou a suspeitar do que estava a fazer. “Parece que estou a sair”, disse a si próprio. “Mas se estou a sair, para onde vou exactamente?” Uma hora depois, ao subir do ônibus nú

Selva Black Script, 18pt

Det var inte förrän han hade sin hand på dörrhandtaget som han började misstänka vad han gjorde. ”Jag verkar gå ut,” sa han till sig själv. ”Men om jag ska åka ut, var ska jag precis?” En timme senare, när han klättrade från bussen nummer 4 på 70th Street och Fifth Avenue, hade han fortfarande inte besvarat frågan. På ena sidan av honom var parken, grönn i morgonsolen, med skarpa, flyktiga skuggor; till andra sidan var Frick, vit och stram, som om övergivna till de döda. Han tänkte ett ögonblick på Vermeers soldat och ung flicka le

Selva Black Script, 12pt

C’est seulement en posant sa main sur le bouton de la porte qu’il commença à se douter de ce qu’il faisait. « C’est comme si je sortais », se dit-il. « Mais, si je sors, où vais-je précisément ? » Une heure plus tard, lorsqu’il descendit de l’autobus 4 au coin de la 70^e rue et de la 5^e avenue, il n’avait toujours pas répondu à cette question. D’un côté il vit le parc, verdoyant sous le soleil matinal, avec des ombres nettes et fugitives; de l’autre, le bâtiment de la collection Frick, blanc et austère, comme livré à la mort. Il songea un instant au tableau de Vermeer, Le Soldat et la Jeune Fille souriant, en s’efforçant de se souvenir de l’expression du visage de la jeune fille, de la position exacte de ses mains autour du verre, du dos rouge de l’homme sans visage. Mentalement il entrevit la carte géographique de couleur bleue accrochée au mur, il revit le flot de lumière se déversant par la fenêtre, si semblable à l’éclat du soleil qui l’entourait en cet instant. Il marchait. Il traversa la rue et se dirigeait vers l’est. Arrivé à Madison Avenue, il prit à droite, continua vers le sud tout un pâté de maisons, puis tourna à gauche

Selva Black Script, 8pt

Solo quando ha messo la mano sulla maniglia della porta ha cominciato a sospettare quello che stava facendo. “Mi sembra di uscire”, disse a se stesso. “Ma se sto uscendo, dove vado esattamente? Un’ora dopo, mentre saliva dall’autobus numero 4 tra la 70esima e la Fifth Avenue, non aveva ancora risposto alla domanda. Da un lato di lui c’era il parco, verde al sole del mattino, con le ombre taglienti e fugaci; dall’altro lato c’era il Frick, bianco e austero, come abbandonato ai morti. Pensò per un attimo al Soldato di Vermeer e alla Ragazza Sorridente, cercando di ricordare l’espressione del volto della ragazza, la posizione esatta delle sue mani intorno alla tazza, il dorso rosso dell’uomo senza volto. Nella sua mente, ha intravisto la mappa blu sul muro e la luce del sole che si riversava attraverso la finestra, così come la luce del sole che lo circondava ora. Stava camminando. Attraversava la strada e si muoveva verso est. A Madison Avenue ha girato a destra e si è diretto a sud per un isolato, poi ha girato a sinistra e ha visto dov’era. “Mi sembra di essere arrivato”, disse a se stesso. Si fermò davanti all’edificio e si fermò. Improvvisamente

Selva Black Script, 6pt

Tik numejos ranką prie durų rankenėlės jis pradėjo įtarti, ką darys. „Aš, atrodo, išeinu“, – pasakė jis sau. – Bet jei aš išeinu, kur aš tiksliai? Po valandos, lipdamas iš autobuso Nr. 4 autobusu 70-ojoje gatvėje ir Penktąją aveniū, jis vis dar neatsakė į klausimą. Vienąją jo pusę buvo parkas, žaliąs ryto saulėje, su asfaltu, šampalainiais šešėliais; į kitą pusę buvo Friskas, baltas ir asketiškas, tarsi paliktas mirusiesiems. Jis akimirka pagalerijoje apžiūrėjo Vermerio kareivio ir jaunos merginos žyppeną, bandydamas prisiminti merginos veido išraišką, tiksliai jos rankų padėtį aplink taurę, raudonąjį veidą be veido. Mintyse jis pagaro žvilgsnį į mityną žemėlapią ant sienos ir saulės spindulius, tekančius pro langą, taip, kaip dabar ji supančią saulės sriensą. Jis vaikščiojo. Jis peregė gatvę ir judėjo į rytus. Madison Avenue pasuko į dešinę ir nuėjo į pietus bloko link, pasuko į kairę ir pamatė, kur yra. „Aš tarsi atvykau“, – pasakė jis sau. Jis stovėjo prieais pastatą ir padarė pervaiką. Staiga tai jau nebeatvedė svarbu. Jis jautėsi nepaprastai ramus, tarsi riskas jau būtų jam nutikę. Atidarys duris, kurios atves jį į vestibulį, jis pasakė sau paskutini patarimą žodį. „Jei visa tai vyksta iš tikrųjų“, – sakė jis, – tada pivalau atidaryti akis. Tai moteris atidarys buto duris. Dėl tam tikrų priežasčių Keinas to nesitikiėjo ir tai ji išmetė iš kelio. Jau tada riskas vyko per grietainį. Prieš jam suteikiant galimybę absorbuoti moters buvimą, apibūdinti ją pačiai ir suformuoti savo išpažintį, ji k albejosai su juo, priverdama jį atsakyti. Todėl, net ir toms pirmosioms akimirkomis, jis pasimetė, pradėjo atsilikti nuo savęs. Vėliau, kai jis turėjo laiko apmąstyti šios įvykius, jis sugebėjo sąjungi savo sustikimą su moterimi. Bet tai buvo atmintis ir prisim

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from *Poe* and *Hawthorne* in his novels, for example *William Wilson* in *City of Glass* or *Hawthorne's Fanshawe* in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined *Michael Dirda* in The New York Review of Books in 2008, *Paul Auster* has established one of the most distinctive niches i

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

Much of the early scholarship about Auster's work saw links between it and the theories of such French writers as *Jacques Lacan*, *Jacques Derrida*, and others. Auster himself has denied these influences and has asserted in print that *I've read only one short essay by Lacan, the Purloined Letter, in the Yale French Studies issue on poststructuralism—all the way back in 1966*. Other scholars have seen influences in Auster's work of the American transcendentalists of the nineteenth century, as exemplified by *Henry David Thoreau* and

Selva Roman & Italic, 12pt

Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions*, *Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent

Selva Roman, Italic & Script, 28pt

EDGAR ALLAN POE, SAMUEL BECKETT, AND NATHANIEL HAWTHORNE HAVE ALSO HAD A STRONG INFLUENCE ON AUSTER'S WRITING. AUSTER HAS SPECIFICALLY REFERRED TO CHARACTERS FROM POE AND HAWTHORNE IN HIS NOVELS, FOR EXAMPLE WILLIAM WILSON IN CITY OF GLASS OR HAWTHORNE'S FANSHAWE IN THE LOCKED ROOM, BOTH FROM THE NEW YORK TRILOGY. OVER THE PAST TWENTY-FIVE YEARS, OPINED MICHAEL DIRDA I

Selva Roman, Italic & Script, 18pt

MUCH OF THE EARLY SCHOLARSHIP ABOUT AUSTER'S WORK SAW LINKS BETWEEN IT AND THE THEORIES OF SUCH FRENCH WRITERS AS JACQUES LACAN, JACQUES DERRIDA, AND OTHERS. AUSTER HIMSELF HAS DENIED THESE INFLUENCES AND HAS ASSERTED IN PRINT THAT I'VE READ ONLY ONE SHORT ESSAY BY LACAN, THE PURLOINED LETTER, IN THE YALE FRENCH STUDIES ISSUE ON POSTSTRUCTURALISM—ALL THE WAY BACK IN 1966. OTHER SCHOLARS HAVE SEEN INFLUENCES IN AUSTER

Selva Roman & Italic, 12pt

FOLLOWING HIS ACCLAIMED DEBUT WORK, A MEMOIR ENTITLED THE INVENTION OF SOLITUDE, AUSTER GAINED RENOWN FOR A SERIES OF THREE LOOSELY CONNECTED STORIES PUBLISHED COLLECTIVELY AS THE NEW YORK TRILOGY. ALTHOUGH THESE BOOKS ALLUDE TO THE DETECTIVE GENRE THEY ARE NOT CONVENTIONAL DETECTIVE STORIES ORGANIZED AROUND A MYSTERY AND A SERIES OF CLUES. RATHER, HE USES THE DETECTIVE FORM TO ADDRESS EXISTENTIAL ISSUES AND QUESTIONS OF IDENTITY, SPACE, LANGUAGE, AND LITERATURE, CREATING HIS OWN DISTINCTIVELY POSTMODERN FORM IN THE PROCESS. THE SEARCH FOR IDENTITY AND PERSONAL MEANING HAS PERMEATED AUSTER'S LATER PUBLICATIONS, MANY OF WHICH CONCENTRATE HEAVILY ON THE ROLE OF COINCIDENCE AND RANDOM EVENTS, THE MUSIC OF CHANCE, OR INCREASINGLY, THE RELATIONSHIPS BETWEEN PEOPLE AND THEIR PEERS AND ENVIRONMENT, THE BOOK OF ILLUSIONS, MOON PALACE. AUSTER

Circled numbers

0 0 0 1 1 1 2 2 2 3 3 3 4 4 4 5 5 5 6 6 6 7 7 7
8 8 8 9 9 9 0 0 0 1 1 1 2 2 2 3 3 3 4 4 4 5 5 5
6 6 6 7 7 7 8 8 8 9 9 9 0 0 0 1 1 1 2 2 2 3 3 3
4 4 4 5 5 5 6 6 6 7 7 7 8 8 8 9 9 9 0 0 0 1 1 1
2 2 2 3 3 3 4 4 4 5 5 5 6 6 6 7 7 7 8 8 8 9 9 9

Roman numerals

I II III IV V VI VII VIII IX X XX XXX XL L LX LXX
LXXX XC C CC CCC CD D DC DCC DCCC CM M MM
MMM

Arrows

→ ← ↑ ↓ ↖ ↗ ↘ ↙ ↔ ↕
»» «« ↗ ↘ ↙ ↚ ↛ ↜ ↝ ↔ ↕

Ornaments

● ○ ■ □ ◐ ◑ ◒ ◓ ◔ ◕ ◖ ◗ ◘ ◙ ◚ ◛ ◜ ◝ ◞ ◟ ◠ ◡ ◢ ◣ ◤ ◥ ◦ ◧ ◨ ◩ ◪ ◫ ◬ ◭ ◮ ◯ ◰ ◱ ◲ ◳ ◴ ◵ ◶ ◷ ◸ ◹ ◺ ◻ ◼ ◽ ◾ ◿

[illegible]

Circled numbers

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

000 111 222 333 444 555 666 777

888 999 0 0 0 1 1 1 2 2 2 3 3 3 4 4 4 5 5 5

6 6 6 7 7 7 8 8 8 9 9 9 0 0 0 1 1 1 2 2 2 3 3 3

4 4 4 5 5 5 6 6 6 7 7 7 8 8 8 9 9 9 0 0 0 1 1 1

2 2 2 3 3 3 4 4 4 5 5 5 6 6 6 7 7 7 8 8 8 9 9 9

Roman numerals

I II III IV V VI VII VIII IX X XX XXX XL L LX LXX

LXXX XC C CC CCC CD D DC DCC DCCC CM M MM

MMM

Arrows

→ ← ↑ ↓ ↖ ↗ ↘ ↙ ↔ ↕

»> << ⤴ ⤵ ↗ ↘ ↙ ↚ ↔ ↕

Ornaments

● ○ ■ □ ◐ ◑ ◒ ◓ ◔ ◕ ◖ ◗ ◘ ◙ ◚ ◛ ◜ ◝ ◞ ◟ ◠ ◡ ◢ ◣ ◤ ◥ ◦ ◧ ◨ ◩ ◪ ◫ ◬ ◭ ◮ ◯ ◰ ◱ ◲ ◳ ◴ ◵ ◶ ◷ ◸ ◹ ◺ ◻ ◼ ◽ ◾ ◿

[illegible]

Circled numbers

0 0 0 1 1 1 2 2 2 3 3 3 4 4 4 5 5 5 6 6 6 7 7 7

8 8 8 9 9 9 0 0 0 1 1 1 2 2 2 3 3 3 4 4 4 5 5 5

6 6 6 7 7 7 8 8 8 9 9 9 0 0 0 1 1 1 2 2 2 3 3 3

4 4 4 5 5 5 6 6 6 7 7 7 8 8 8 9 9 9 0 0 0 1 1 1

2 2 2 3 3 3 4 4 4 5 5 5 6 6 6 7 7 7 8 8 8 9 9 9

Roman numerals

I II III IV V VI VII VIII IX X XX XXX XL L LX LXX

LXXX XC C CC CCC CD D DC DCC DCCC CM M MM

MMM

Arrows

→ ← ↑ ↓ ↖ ↗ ↘ ↙ ↔ ↕

»» «« ⤴ ⤵ ↗ ↘ ↙ ↚ ↔ ⤴ ⤵

Ornaments

● ○ ■ □ ▣ ▤ ▥ ▦ ▧ ▨ ▩

Ligatures	surfbird offbeat afford selfheal offhand fierce traffic fjord cliffjumper kafkaesque offkey reflex offline after offtrack	surfbird offbeat afford selfheal offhand fierce traffic fjord cliffjumper kafkaesque offkey reflex offline after offtrack	Superscripts & Subscripts	H23 B64 N98 G15 Mme 2nd 1er	H ²³ B ⁶⁴ N ₉₈ G ₁₅ M ^{me} 2 nd 1 ^{er}
(Script only)	<i>french suffrage</i>	<i>french suffrage</i>	Fractions	300/0 H2/3 O6/5 479/8367 22/77	30% H ² / ₃ O ⁶ / ₅ ⁴⁷⁹ / ₈₃₆₇ ²² / ₇₇
Contextual alternates	-> <- ^\ / ^ <-> ^ v v/ \v ^ v 03:67 50x40	→ ← ↖ ↗ ↔ ↑ ↓ ↙ ↘ ⇅ 03:67 50×40	Slashed zero	1034 fruits oo2	1034 fruits øø2
Discretionary ligatures	www.internet.com The news (c)H H(R) H(P)	www.internet.com The news ©H H® H®	Ordinal	No74 1a 2o	N ^o 74 1 ^a 2 ^o
Case forms	¿¡«([HELLO])»!? H-H·H·H ([HELLO])	¿¡«([HELLO])»!? H-H·H·H ([HELLO])	Ss01: Circled Figures	1 Garden 1996	① Garden ①996
Small capitals	FRENCH Toast	FRENCH TOAST	Ss02: Negative Circled Figures	2 Library 874	② Library ⑧74
Tabular figures	26.02.1968 06.03.2008 25+47=72	26.02.1968 06.03.2008 25+47=72	Ss03: Framed Figures	3 Magazine 6528	③ Magazine ⑥528
			Ss04: Negative Framed Figures	4 Names 76329	④ Names ⑦6329
			Ss05: Roman Numerals	19 siècle 2021	XIX siècle MMXXI
			Ss06: Alternate Arrows	→ ← ↑ ↓ ↖ ↗ ↘ ↙ ↔ ⇅	» « ⤴ ⤵ ↶ ↷ ↸ ↹ ↺ ↻ ↻↻ ↻↻↻ ↻↻↻↻ ↻↻↻↻↻ ↻↻↻↻↻↻
			Ss07: 1st alt. g (Roman only)	glory reign swing	glory reign swing
			Ss08: 2nd alt. g (Roman only)	glory reign swing	glory reign swing

Ss09: Alt. f (Italic only)	<i>default offhand straße</i>	<i>default offhand straße</i>
Ss10: Alt. r (Script only)	<i>bridge error</i>	<i>bridge error</i>
Swashes (Script only)	<i>Alternate Bang Change Dunk Extra Firstly Gain Historic Ink Kerning Lamp Minus New Opera Princess Quilt Range Summer Usefull Valse Wagon Xenon Yachting</i>	<i>Alternate Bang Change Dunk Extra Firstly Gain Historic Ink Kerning Lamp Minus New Opera Princess Quilt Range Summer User Valse Wagon Xenon Yachting</i>

Stylistic set 07: 1st alternate g
(Roman only)

g

Selva Roman, 12pt

Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions*, *Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *4 3 2 1*, have also met with critical acclaim. Auster's most recent book

Selva Roman, 28pt

Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from Poe and Hawthorne in his novels, for example William Wilson in *City of Glass* or Hawthorne's Fanshawe in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined Michael Dirda in *The New York Review of Books* in 2008, Paul Auster has established one of the most distinctive niches in contemporary literature. Dirda also ha

Stylistic set 08: 2nd alternate g
(Roman only)



Selva Roman, 12pt

Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions*, *Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *4 3 2 1*, have also met with critical acclaim. Auster's most recent book

Selva Roman, 28pt

Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from Poe and Hawthorne in his novels, for example William Wilson in *City of Glass* or Hawthorne's Fanshawe in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined Michael Dirda in *The New York Review of Books* in 2008, Paul Auster has established one of the most distinctive niches in contemporary literature. Dirda also has ex

Stylistic set 09: Alternate f
(Italic only)

Selva Roman, 12pt

*Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions*, *Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *4 3 2 1*, have also met with critical acclaim. Auster's most recent book, *A Life in Words*, was published in October*

Selva Roman, 28pt

*Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from Poe and Hawthorne in his novels, for example William Wilson in *City of Glass* or Hawthorne's Fanshawe in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined Michael Dirda in *The New York Review of Books* in 2008, Paul Auster has established one of the most distinctive niches in contemporary literature. Dirda also has extolled his loa*

Stylistic set 10: Alternate r
(Script only)



Selva Roman, 12pt

*Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions*, *Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *4 3 2 1*, have also met with critical acclaim. Auster's most recent book, *A Life in Words*, was published in Octob*

Selva Roman, 28pt

*Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from Poe and Hawthorne in his novels, for example William Wilson in *City of Glass* or Hawthorne's Fanshawe in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined Michael Dirda in *The New York Review of Books* in 2008, Paul Auster has established one of the most distinctive niches in contemporary literature. Dirda also has extolled hi*

Swashes
(Script only)

A B C D E F
 G H I K L M
 N O P Q R S
 T U V W X Y

Selva Roman, 12pt

*Following his acclaimed debut work, a memoir entitled *The Invention of Solitude*, Auster gained renown for a series of three loosely connected stories published collectively as *The New York Trilogy*. Although these books allude to the detective genre they are not conventional detective stories organized around a mystery and a series of clues. Rather, he uses the detective form to address existential issues and questions of identity, space, language, and literature, creating his own distinctively postmodern form in the process. The search for identity and personal meaning has permeated Auster's later publications, many of which concentrate heavily on the role of coincidence and random events, *The Music of Chance*, or increasingly, the relationships between people and their peers and environment, *The Book of Illusions*, *Moon Palace*. Auster's heroes often find themselves obliged to work as part of someone else's inscrutable and larger-than-life schemes. In 1995, Auster wrote and co-directed the films *Smoke* and *Blue in the Face*. Auster's more recent works, from *Oracle Night* to *4 3 2 1*, have also met with critical acclaim. Auster's most recent book, *A Life in Words*, was published in October*

Selva Roman, 28pt

*Edgar Allan Poe, Samuel Beckett, and Nathaniel Hawthorne have also had a strong influence on Auster's writing. Auster has specifically referred to characters from Poe and Hawthorne in his novels, for example William Wilson in *City of Glass* or Hawthorne's Fanshawe in *The Locked Room*, both from *The New York Trilogy*. Over the past twenty-five years, opined Michael Dirda in *The New York Review of Books* in 2008, Paul Auster has established one of the most distinctive niches in contemporary literature. Dirda also has extolled*

Designer	Fanny Hamelin	Charset	Latin-A Extended
Description	Selva is a sharp and delicate Scotch typeface family composed of Roman, Italic and Script cuts. The contemporary Italic and Script are very dynamic with their 25° slant but they have two very different personalities. The Script brings classical calligraphic details such as connexions, letter structures and rhythm, whereas the Italic is much more inspired by traditional Scotch typefaces with its slender terminals and its dancing attitude. They make two great companions for the Roman, which structure is slightly condensed to follow its slanted styles. The calligraphic influence, notably apparent in the pinched curves and the tall capitals, ascenders and descenders, is counterbalanced by a modern aesthetic with its sharp breaks, its drops cut at right angles and its systematic look. This type family is inspired by details of various fonts and styles and renders it into a cohesive type family that aims to encapsulate the spirit of Scotch typefaces.	Covered languages	Afaan Oromo, Afar, Albanian, Alsatian, Amis, Anuta, Aragonese, Aranesse, Aromanian, Arrernte, Arvanitic, Asturian, Atayal, Aymara, Bashkir, Basque, Belarusian (Latin), Bemba, Bikol, Bislama, Bosnian, Breton, Cape Verdean Creole, Catalan, Cebuano, Chamorro, Chavacano, Chichewa, Chickasaw, Cimbrian, Cofán, Corsican, Creek, Crimean Tatar (Latin), Croatian, Czech, Danish, Dawan, Dholuo, Drehu, Dutch, English, Esperanto, Estonian, Faroese, Fijian, Filipino, Finnish, French, Frisian, Friulian, Gagauz (Latin), Galician, Ganda, Genoese, German, Gikuyu, Gooniyandi, Greenlandic (Kalaallisut), Guadeloupean Creole, Gwich'in, Haitian Creole, Hän, Hawaiian, Hiligaynon, Hopi, Hotçak (Latin), Hungarian, Icelandic, Ido, Ilocano, Indonesian, Irish, Istro-Romanian, Italian, Jamaican, Javanese (Latin), Jèrriais, Kala Lagaw Ya, Kapampangan (Latin), Kaqchikel, Karakalpak (Latin), Karelian (Latin), Kashubian, Kikongo, Kinyarwanda, Kiribati, Kirundi, , Kurdish (Latin), Ladin, Latvian, Lithuanian, Lombard, Low Saxon, Luxembourgish, Maasai, Makhuwa, Malay, Maltese, Manx, Māori, Marquesan, Megleno-Romanian, Meriam Mir, Mirandese, Mohawk, Moldovan, Montagnais, Montenegrin, Murrinh-Patha, Nagamese Creole, Ndebele, Neapolitan, Ngiyambaa, Niuean, Noongar, Norwegian, Occitan, Oshiwambo, Ossetian (Latin), Palauan, Papiamento, Piedmontese, Polish, Portuguese, Potawatomi, Q'eqchi', Quechua, Rarotongan, Romanian, Romansh, Rotokas, Sami (Inari, Lule, Northern & Southern Sami), Samoan, Sango, Saramaccan, Sardinian, Scottish Gaelic, Serbian (Latin), Seri, Seychellois Creole, Shawnee, Shona, Sicilian, Silesian, Slovak, Slovenian, Somali, Sorbian (Lower & Upper Sorbian), Sotho (Northern & Southern), Spanish, Sranan, Sundanese (Latin), Swahili, Swazi, Swedish, Tagalog, Tahitian, Tetum, Tok Pisin, Tokelauan, Tongan, Tshiluba, Tsonga, Tswana, Tumbuka, Turkish, Turkmen (Latin), Tuvaluan, Tzotzil, Uzbek (latin), Venetian, Vepsian, Võro, Wallisian, Walloon, Waray-Waray, Warlpiri, Wayuu, Welsh, Wik-Mungkan, Wiradjuri, Wolof, Xavante, Xhosa, Yapeese, Yindjibarndi, Zapotec, Zulu, Zuni
Design Date	2019–2021		
Release	March 2021 by Colophon		
Specimen	updated in March 2021		
Nb of styles	15 styles		
Nb of glyphs	970 (Roman) 983 (Italic) 1550 (Script)		
Contact	Fanny Hamelin fanny.hmln@gmail.com www.fannyhmln.xyz @fanny.hmln Colophon Foundry abc@colophon-foundry.org www.colophon-foundry.org @colophonfoundry		